

udstemme de Bestemmelser, hvorom her er Tale. Det er imidlertid ikke stet. Landsthinget har anset det nødvendigt at udstemme disse Bestemmelser og har sendt dem tilbage som en særlig Lov. Det er altsaa det Spørgsmaal, der kommer til at foreligge for os, hvor vidt der med Hensyn til disse Bestemmelser, som her foreligge aldeles ordlydende, aldeles, hvad Indholdet angaar, stemmende med, hvad vi i sin Tid have vedtaget, er Noget til Hinder for, at vi vedtage det foreliggende Forslag, som Landsthinget har sendt os, eller hvor vidt der er Grunde tilstede af en saadan Vægt, at vi ikke kunne antage Lovforslaget, som det nu foreligger. Jeg maa da tillade mig at henlede det høie Things Opmærksomhed paa, hvorledes Forhandlingerne faldt i de Dage fra 21de—23de Februar, da vi forhandlede det Lovforslag fra Regjeringen, der blev standfæst ved en motiveret Dagsorden. Blandt alle de mange Grunde, som bleve anførte for at standse Lovforslaget ved en motiveret Dagsorden, er der een Grund, som jeg ikke hørte, og den vilde have været af meget stor Vægt for mig i dette Dilemma, og det var den, at det havde været principmæssig urigtigt, om Folkethinget havde vedtaget Regjeringsforslaget, altsaa vedtaget Bestemmelserne om Lønningstillæg, i en særlig Lovs Form. Den Indvending blev den Gang ikke reist imod Regjeringens Lovforslag. Jeg beder det høie Thing vel fastholde dette, da det efter min Mening har en særlig Betydning ved denne Leilighed. Det var ikke en kort Diskussion, der udspandt sig om Regjeringens Forslag, men der var to Dages Forhandlinger, hvor der altsaa var rig Leilighed til at faae sagt Alt, hvad der kunde siges for og imod. Men den Indvending blev, som sagt, ikke gjort, saa vidt jeg har forstaaet, at der principmæssigt skulde være Noget til Hinder for at vedtage en særlig Lov, der gav Embeds- og Bestillingsmændene, være sig alle eller kun de lavest lønnede, et Tillæg til deres Gager for et Aar. Naar det er Tilfældet, og jeg tror ikke, at det vil kunne møde Modsigelse fra ærede Medlemmers Side, saa ser jeg ikke rettere, end at det, som bliver Hovedsagen ved denne Leilighed, ikke bliver det formelle Spørgsmaal, som man den Gang ikke drog frem, men det bliver selve den reale Side af Sagen, Spørgsmaalet om, hvor vidt man vil give de Mennesker, der omhandles i det foreliggende Lovforslag, altsaa de lavere lønnede Embeds- og Bestillingsmænd, ligesom ogsaa de Menige og Underkorporalerne, et Tillæg til deres Lønning i det kommende Finantsaar. Det er altsaa Realiteten, der her ligger for, og det beder jeg det høie Thing vel fastholde ved den Handling af det foreliggende Lovforslag. Den Dagsorden, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) indbragte, indeholdt to Betragtninger, to Grunde, hvorfor vi skulde forkaste det foreliggende Lovforslag eller standse

dets videre Behandling. Den ene Grund var den, at Regjeringen i denne Henseende ikke tilstrækkelig havde støttet Finantsloven i det andet Thing. I saa Henseende turde det maalkke være mig tilladt at udtale, at jeg, fra hvem Ideen til Forslaget er udgaaet og som er den, der tilligemed et andet æret Medlem af Thinget oprindeligt har ledet Underhandlingerne med Regjeringen, ligesom jeg ogsaa har ført Ordet her i Salen for Forslagsstillerne, ikke har kunnet stille en saadan Fordring til den høitærede Regjering. Ligefra første Begyndelse af har den høitærede Regjering erklæret, at den vilde forholde sig neutral. Det er efter min Opfattelse en imøbetkommende Holdning, som den høie Regjering og særlig den høitærede Finantsminister har indtaget lige over for det Forslag, som vi 6 Medlemmer indbragte her i Thinget, men jeg har aldrig forlangt eller kunnet forlange og kan heller ikke den Dag i Dag forlange, at enten Regjeringen i Almindelighed eller Finantsministeren i Særdeleshed særlig skal tage sig af disse Bestemmelser, saaledes som de stode paa Finantsloven, og det fordi det kun var sagt fra Regjeringens Side, at man ikke vilde lægge nogen Hindring i Veien for, hvad der fremgik som Resultat af Forhandling mellem Thingene. Finantsministeren brugte det Udtryk „kan passere“; videre er Regjeringen ikke gaaet, og jeg for mit Vedkommende kan ikke se, at vi kunne stille større Fordringer i den Henseende til den høitærede Regjering. For saa vidt dernæst det andet Punkt bliver fremdraget i Motiveringen af Dagsordenen, nemlig det med Hensyn til Finantsloven, skal jeg ikke komme udførligere ind derpaa, da det formentlig foreligger, som jeg har udtalt før, tilstrækkelig tydeligt anerkjendt her i Thinget, at der ikke fra Folkethingets Side kunde være nogen absolut Umulighed efter den Opfattelse, Flertallet havde, for at vedtage disse Bestemmelser ved en særlig Lov, og var der ikke det i Dagene fra den 21de—23de Februar, ser jeg heller ikke, at der nu kan være en saadan Umulighed for os til at behandle og vedtage dette Lovforslag, idet der jo ikke i Mellemtiden er stet Noget, som i saa Henseende skulde kunne forandre Thingets eller Flertallets Opfattelse. (Afbrudelse af Winther). Jeg kan godt forstaa, at naar man indtager det Standpunkt med Hensyn til Finantslovens Betydning, som indtages af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), saa er det korrekt at forkaste Lovforslaget; men Thingets Flertal har ikke stadigt hævdet dette Standpunkt, og derfor paastaar jeg, at Flertallet ikke kan slaa Loven ihjel, saaledes som det er tilfældet ved Dagsordenen. Det, som er Hovedsagen, er selve Realiteten, Spørgsmaalet om, hvorvidt de Realitetsbestemmelser, som her foreligger i Lovforslaget, og som ere Folkethingets egne Bestemmelser, nu skulle slaa ihjel af os selv. Jeg maa tillade